

Náhrdelník

Daniel Kavina

4.B

Kdybych Vám měl vyprávět, jak se cítí muž, kterému táhne na čtyřicet a přišel o všechno svůj majetek a o celou svoji rodinu lusknutím prstů, musel bych začít úplně od začátku, jelikož tento příběh sahá až do úplných začátků.

Pan B. Winchester se již od svého raného věku zajímal o práci svého tatínka, protože jak tomu bylo po celé generace rodu Winchesterů, otec vždy přenechával rodinný podnik svému nejstaršímu synovi, v našem případě Brunovi. Bruno byl nejstarší ze všech tří synů a také byl nejmoudřejší, ale jak tomu tak bývá, byl příliš dobrosrdečný a příliš důvěřivý. Mladší syn Robert byl zase velice upovídaný a poněkud hloupější než jeho dva zbylí bratři. Vždy mu vše docházelo později, a proto se také na něho braly větší ohledy. Nejmladší ze synů, Gregory, se velice zajímal o astronomii, rád v noci pozoroval hvězdy na nebi, počítal je a hledal v nich různé obrazce.

O rodinu se celá léta staraly tři služky, pět kuchařů a jeden zahradník – Bob. Byl to postarší pán, který žil od svých 15 let bez rodičů, které zastřelili při bankovní loupeži. Byl velice tichý a neměl žádné přátelé.

Velice oblíbené pro Bruna, když byl ještě mladý hoch, byly služky, především Agnes, která byla velice půvabná, člověk by řekl, že se na práci služky vůbec nehodí, ale měla určitá tajemství, o kterých nikdy nechtěla mluvit. Nikdo nevěděl odkud přišla, kde žila, zda-li její rodiče stále žijí, prostě nic.

Roku 1898, kdy zemřel pan Winchester, otec tří synů, měl Bruno převzít podnik a stát se hlavou rodiny. Leccos už odkoukal od svého otce, tak si věděl rady, jak udržet podnik v chodu a vydělat celé rodině na živobytí. Brunovi bylo teprve 22 let a život měl teprve před sebou.

Chodíval se každý den dívat na to, jak v jejich rybníce poskakují ryby ven z vody a zase zpět a přemýšlel u toho, přemýšlel o svém životě, přemýšlel většinou o práci, rodině a také přemýšlel o dívce, která se mu převelice líbila, ale ona jeho zájem nesdílela. Ovšem do té

doby, než se dozvěděla, že je teď Bruno veliký statkář a živitel. Jednoho dne, kdy se celá rodina sešla u večeře, Gregory si chtěl vzít slovo, ale vždy, když začal mluvit, Robert mu do toho skočil nějakou svojí hloupou poznámkou o nesmyslném tématu. Když ani napotřetí se to Gregorovi nepovedlo, okřikl Roberta a všichni u stolu ztichli, s údivem se zahleděli na Gregora a čekali, co z něho vypadne. „Včera jsem viděl, jak nám zase ti usmrkaní šmejdi ukradli dvě ovce!“ Bruno se na něho podíval, byl trošku vyvedený z míry a odpověděl mu: „Co to povídáš za hlouposti? O kom to mluvíš? Kdy jsi to viděl?“

„No když jsem počítal ovce, dvě chyběly !!“

„Já jsem se tě ptal, jestli jsi někoho viděl !?“

„Nooo, neviděl ! Ale určitě to byli ti přivandrovalci za řekou !!“

Paní Winchesterová, manželka otce, o které jsem se ještě nezmínil, protože byla velice tichá, k ničemu se nevyjadřovala a když už se vyjádřila, muselo to být velice závažné téma. Měla velice krásné jméno – Elizabeth.

Elizabeth se nelíbilo, jak spolu její synové mluví a okřikla je oba dva, přičemž si neodpustila malé rýpnutí do Gregora: „Stejně.. ty tvoje počty.. kdo ví, jestli nemáme náhodou o dvě ovce víc !“

Následující ráno se Bruno šel přesvědčit sám a zjistil, že měl Gregory pravdu. Ale nedával tomu moc velkou váhu, bylo dosti možné, že se zaběhly do lesa, který je hodně blízko jejich farmy. Bruno rozhodl, že rodina nebyla již velice dlouho na společné procházce, navíc to chtěl skloubit s hledáním dvou ztracených ovcí. Vyšla celá rodina a v domě zůstalo jen služebnictvo se zahradníkem a kuchaři, kteří připravovali pozdní oběd. Když se celá rodina po dvou hodinách vrátila, oběd byl hotový, dům celý čistý, skoro jako nový a dokonce byly i nové lilie vysázeny.

O týden později byla celá rodina Winchesterů pozvána na celovečerní slavnost v nedalekém městě. Celá rodina z toho byla nadšená. Chlapci se těšili na tamější slečny a připravovali se celé odpoledne. Jen aby vypadali perfektně. Matka z toho nebyla moc nadšená, protože tyhle slavnosti nemá příliš v lásce, ale bylo by to veliké „faux-pas“, kdyby nepřišla celá pozvaná rodina, tak se tedy také připravovala. Jenomže nemohla najít své perly, které si vždy ukládala do ke své pokladničky. Nejdříve si myslela, že je tedy musela služka někam přesunout, ale ta prý o ničem neví, o žádných perlách. Nakonec je hledala celá rodina skoro dvě hodiny a stejně nikdo nic nenašel. Navíc zjistili, že nemohou najít jen ty perly, ještě

Robertovi chyběly hodinky, ale je dost možné, že si je dal někam sám a ani o tom neví.

Gregorovi chyběla v pokoji velice drahá látka až z Indie, kterou dostal od jeho dědy.

„Máme tu zloděje,“ vykřikla paní Elizabeth.

„Ale jdi ty,“ uklidňoval ji Bruno. „Kde by se tady vzali ?“

„Tak mi řekni, kde je můj náhrdelník po babičce !“

„To nevím ! Musíme hledat dál, přece se nevypařil !“

Po dalších dvou hodinách hledá se tedy shodli na tom, že tu nikde není, a tedy ho někdo musel vzít, když byli na procházce v lese.

Robert se zvedl z křesla a řekl: „Jedinej, kdo tu byl, byli služebný, zahradník a ty.. přece ty.. kuchaři,“ zvolal.

Zavolali si k sobě do společenské místnosti Agnes, která měla ten den službu a uklízela tohle horní patro. Bruno ji nechal sednout naproti němu do křesla.

„Agnes, ty moje překrásná Agnes pověz mi, jsi spokojená s tím, kolik ti platíme?“

„Ano pane Winchester, jste velice štědrý.“

„Dobře Agnes, teď mi pověz, líbilo by se ti, kdybych ti třeba ještě přidal ?“

„To by bylo skvělé pane Winchester, ale smím-li se ptát, proč byste to dělal ?“

„Řekni mi Agnes, můj otec si tě vybral, ne jenom díky tvé kráse,“ pousmál se na ni, „ale také díky tvé neskonalé oddanosti a pečlivosti.“

„Děkuji pane Winchester, jste velice milý.“

„Byla bys schopna něco tu ukrást ?“ Podíval se na ni velice přísným výrazem.

„Proč se ptáte pane Winchestere ?“

„Zeptám se tě na rovinu Agnes, ukradla jsi náhrdelník paní Elizabeth ?“

„Ne ! Proboha ne ! Co jsi to o mně myslíte pane Winchester ?!“

Po odchodu Agnes se celá rodina opět dohodla, že se raději zeptá všech, kteří tu v době jejich procházky byli. Nikdo samozřejmě neřekl nic, co by pomohlo najít náhrdelník.

Po několika dnech se Bruno rozhodl, že to chvíli nechá utichnout a uvidí se co dál. Uplynul celý rok, nikdo z rodiny si na to už ani nevzpomněl. Nevýřešilo se to nijak, prostě se náhrdelník nenašel, nejspíš se někde ztratil, zapadl někam nebo kdo ví, co se s ním stalo.

Po roce, přesně na den, měl Bruno jít do města, kde měl vyřešit nějaké záležitosti ohledně svého statku. Potřeboval se také zastavit v zastavárně, aby tam nechal jeho velice vzácné pozlacené těžítko, protože podnik příliš nevydělával a Bruno potreboval udržet rodinu v jakémisi životním standardu. Přišel do zastavárny na rohu McConnerovy ulice, pan Peter Frighton přivítal Bruna s otevřenou náručí, protože byl Peter rád za každou návštěvu. Ekonomická krize totiž postihla nejen rodinu Winchesterů, ale i ostatní obyvatelé. Ve chvíli, kdy Bruno předával Peterovi svoje těžítko, zahlédl na dřevěné policiče náhrdelník skoro totožný s dávno ztraceným náhrdelníkem, který patřil jeho matce.

Po rozhovoru s Peterem, který mu nakonec řekl, kdo mu ho v zastavárně nechal, byl Bruno velice zaskočen informací, kterou mu Peter řekl. Náhrdelník nezanechala žádná služka, žádný kuchař a ani zahradník. Náhrdelník zde nechala, podle Petera, jistá paní v černém, která se zapsala pod jménem Beth Cruelová.

V tu chvíli ho zamrazilo v zádech, protože jméno Cruelová poprvé slyšel, když se zeptal svojí matky, jak se jmenovala, než ještě nebyla vdaná. Beth ji říkal jenom jeho otec.

Bruno, plný otázek, přišel domů v pravé poledne, sednul si naproti své matce, vyčítavě se jí podíval do očí a zeptal se jí: „Proč?“

Odpověděla mu: „Co myslíš, zlatičko?“

„Heh, ty se ještě ptáš? Prodala jsi svůj náhrdelník a udělala jsi z nás všech hlupáky!“

Elizabeth v tu chvíli zrudla, následně zbělala.

„Vyslechni mě Bruno! Vysvětlím ti to!“

„Nic mi nevysvětluj, chtěla sis koupit nový kabát? Pověz mi, co ti v tu chvíli běželo hlavou!“

Elizabeth měla oči plné slz, skoro nemohla mluvit.

Bruno se po několika silných slovech proti matce sebral a odešel.

Po několika dnech se vrátil domů, matka ho již očekávala a byla plna věcí, kterých chce svému synovi vysvětlit. Bruno nic slyšet nechtěl. Skoro měsíc byly večere, obědy a snídaně velice tiché, nikdo z rodiny si nedovolil při jídle cokoliv říct. Po druhém měsíci, kdy Bruno konečně vychladl, mu matka vysvětlila, jak to vlastně bylo. Jelikož matka spravovala rodinný účet, věděla, že na tom jsou velice špatně, vlastně to bylo tak, že lhala Brunovi, jak je na tom jejich rodina, aby se Bruno necítil vinen, že nedokáže uživit jejich rodinu. Půjčovala si u různých přátel, aby měli na jídlo. Po několika měsících jí už nikdo půjčit nechtěl, protože

neměla z čeho vracet půjčky a víc jí nikdo půjčovat nechtěl. Dokonce posílala své mladší syny. Roberta zbili za to, že jejich rodina dluží hodně lidem. Vypadalo to velice špatně.

Bruno uznal, že jednal ukvapeně, přece jenom mohl nejprve matku vyslechnout a poté jednat. S matkou se udobřili, ale pořád mezi Brunem a matkou bylo něco nevysvětlitelného. Bruno své matce již nadále nevěřil. Rok a půl po tomto incidentu žil Bruno již dávno v jiném městě, nechal ji skoro celé jmění, které měl, a odešel jako chudý poustevník.